

Serijal o Evertu Bekstromu

LINDA
UBITI ZMAJA

LEJFG.V. PEŠON

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Leif GW Persson

DEN SOM DÖDAR DRAKEN

Copyright © Leif GW Persson 2008

Published by agreement with Solomonsson Agency

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ovo je zločesta bajka za odraslu decu.

Lejf G.V. Pešon

1

Kravata uflekana sosom, gvozdeni poklopac za šerpu i običan stolarski čekić slomljene drške. To su bila tri najupadljivija predmeta koja su tehničari policije iz Solne* pronašli prilikom prvog pregleda mesta zločina. A niste ni morali biti kriminalistički tehničar da biste zaključili kako su upravo ovi predmeti najverovatnije upotrebljeni da bi se žrtvi smrsili konci. Dovoljno je bilo da imate oči da biste videli, kao i stomak dovoljno snažan da izdrži ovo razgledanje.

Međutim, što se tiče stolarskog čekića slomljene drške, uskoro će se ispostaviti – sa još većom verovatnoćom nego maločas – da je zaključak bio pogrešan, i da počinilac nije upotrebio čekić kako bi žrtvi došao glave.

Dok su tehničari petljali okolo, istražitelji su obavili sve ono što im uvek pada u deo. Kucali su na vrata bližih i daljih suseda, raspitivali se o žrtvi i eventualnim zapažanjima koja bi mogla imati veze sa zločinom. Jedna civilna službenica u

* Stokholmska opština severno od gradskog centra. (Prim. prev.)

policiji, jer takvi su se po pravilu bavili ovim delom, sedela je za kompjuterom i prikupljala sve što se moglo saznati tim putem.

Nije prošlo mnogo pre nego što se pred njima ukazala žalosna priča o najčešćoj žrtvi ubistava u švedskoj kriminalističkoj istoriji u poslednjih sto pedeset godina, koliko se vodi statistika o tome. A verovatno i znatno duže, jer knjige presuda koje se pišu još od ranog srednjeg veka baš na tom polju pružaju istovetan prizor kao i pravna statistika industrijskog društva. U pitanju je klasična žrtva ubistva u Švedskoj u poslednjih hiljadu godina, ako hoćete. Današnjim rečima opisana: „Sredovečan samac, društveno marginalizovan, sa ozbiljnim problemima sa alkoholom.“

„Ukratko rečeno, obična pijandura“, kako je rukovodilac predistražnog postupka iz policije u Solni, kriminalistički komesar Evert Bekstrom, opisao pokojnika kada je posle uvodnog sastanka sa istražnim timom predstavio slučaj svom šefu.

2

Iako je komšijskih priča i izvoda iz raznih registara bilo i više nego dovoljno, dvojica tehničara su na sve to dodala i snažne forenzičke argumente koji su ukazivali u istom pravcu.

„Tipičan slučaj ubistva pijandure, ako mene pitaš, Bekstrome“, sažeto je predstavio stvar stariji od dvojice, Peter Nijemi, kada je na istom uvodnom sastanku izneo svoje i koleginog gledište na celu priču.

Kravata, poklopac i stolarski čekić pripadali su žrtvi i pronađeni su na licu mesta, u stanu, pre nego što su neprijatnosti počele. Najjednostavnije je bilo s kravatom, jer pronađena je oko žrtvinog vrata, ispod kragne košulje, kao što običaj nalaže, ali baš u ovom slučaju dodatno pritegnuta za nekih pet centimetara, i za svaki slučaj pričvršćena ispod grkljana nepravilno vezanim čvorom.

Izgleda da su u pomenutom stanu dve osobe, od kojih je jedna – sudeći po otiscima prstiju – istovetna sa žrtvom,

nekoliko časova pre ubistva zajedno jele i pile. Ispražnjene flaše žestokih pića i limenke jakog piva, čaše iz kojih su se pili pivo i votka i ostaci hrane na dva tanjira zatečena na stolu u dnevnoj sobi svedočili su o tome da se žrtvina poslednja večera sastojala od švedskog klasika – pečene svinjetine sa smeđim pasuljem. Potonji je inače bio kupljen poluspremljen, tog istog dana u obližnjoj prodavnici *Ika*, sudeći po plastičnoj ambalaži u kanti za smeće. Potom je, pre nego što je poslužen, podgrejan u istoj onoj gvozdеноj šerpi čijim je poklopcem kasnije u toku večeri počinitelj više puta udario po glavi svog domaćina.

I obducent je došao do sličnih zaključaka. Njih je saopštio tehničaru koji je prisustvovao obdukciji, pošto je on sam u vreme održavanja sastanka istražnog tima bio zauzet važnijim stvarima. Njegova pisana i konačna izjava će, naravno, stići tek kroz koju nedelju, ali su za preliminarnu i usmenu procenu bili dovoljni uobičajeni rezovi i izvežbano oko.

„U pitanju je takozvana pijandura, kako vi policajci imate običaj da zovete ljude slične našoj sirotoj žrtvi“, objasnio je obducent, koji je u ovakvom društvu ipak predstavljao obrazovanog čoveka od koga se očekuje da pazi na svoj rečnik.

Sve to zajedno – komšijske priče, žalosne napomene u registru o ličnosti žrtve, nalazi sa mesta zločina, zapažanja obducenta – sačinjavalo je iscrpno objašnjenje onoga što bi policija u suštini trebalo da zna. Dve pijandure, koje se sigurno dobro poznaju odranije, sastale su se da nešto malo čalabrcnu i ne baš tako malo popiju, a potom su se posvađale oko neke od onih uobičajenih besmislica kojih su bile prepune

kako njihove lične priče, tako i zajednička priča u kojoj su se našli. A jedan od njih je na kraju tog zajedno provedenog vremena ubio drugog.

Dakle, nije se činilo naročito komplikovanim. Bila je prisutna neuobičajeno snažna nada da će počinitelj biti pronađen u žrtvinom najbližem krugu prijatelja i istomišljenika, a njihovo ispitivanje je već počelo. Ovakva ubistva su se razrešavala u devet od deset slučajeva, a tužilac bi imao dokumentaciju na stolu kroz najviše mesec dana.

Potpuno rutinski slučaj, drugim rečima. Nijednom od policajaca iz Solne koji su prisustvovali uvodnom sastanku nije ni palo na pamet da pozove u pomoć stručnjake, na primer Grupu za profilisanje počinitelja iz Državne kriminalističke uprave, ili čak možda profesora kriminologije iz Policijske uprave koji je, inače, stanovao samo nekoliko ulica od žrtve.

Takođe, nijedan od stručnjaka se nije javio na sopstvenu inicijativu, što je na kraju krajeva i bilo dobro, jer takvi bi sigurno nažvrljali neki dokument iz kog bi proizlazilo da se sve odigralo na već svima poznat način. Ovako su, u stvari, izbegli da se osramote i nađu se pred svima spuštenih naučničkih gaća.

Naime, kada su konačni rezultati dobijeni, ispostaviće se da je sve ranije navedeno – dakle sve ono potkrepljeno kriminološkim istraživanjem, proverenim policijskim iskustvom i uobičajenim praktičnim iskustvom koje svi pravi policajci s vremenom steknu – bio pogrešno do daske.

„Reci mi samo najvažnije, Bekstrome“, rekla je Bekstromova vrhovna šefica, direktorka Zapadne policijske oblasti u Stokholmu, Ana Holt kada joj je Bekstrom sledećeg dana posle ubistva izložio slučaj.

„Obična pijandura, jednostavno rečeno“, odvrati Bekstrom, značajno klimajući glavom.

„Dobro, imaš pet minuta“, reče sa uzdahom Holtova, koja je već imala nekoliko slučajeva na listi prioriteta, a najmanje jedan od njih je bio daleko složeniji od Bekstromovog.

3

U četvrtak petnaestog maja sunce je izašlo nad Ulicom Haselstigen broj 1 u Solni već u tri i dvadeset ujutru – tačno dva sata i četrdeset minuta pre nego što se Septimus Akofeli, star dvadeset pet godina, pojavio na toj adresi da dostavi jutarnje novine.

Septimus Akofeli je inače bio kurir na biciklu, ali je pre nešto manje od godinu dana počeo da zarađuje dodatno dostavljanjem jutarnjih novina u nekoliko četvrti oko Rosundavegena, između ostalog i u zgradi broj 1 u Ulici Haselstigen. Inače je bio izbeglica iz južne Somalije, poreklom iz jednog seoceta na samo pola dana hoda od kenijske granice. U svoju novu domovinu stigao je na svoj trinaesti rođendan, a završio je baš u Švedskoj, a ne negde drugde, zato što su se njegova tetka, ujak i izvestan broj braće i sestara od tetke i ujaka doselili tamo pet godina ranije, dok su mu svi ostali srodnici

bili mrtvi. Ili ubijeni, ako baš hoćete, jer ih je tek nekoliko pomrlo na druge načine.

Septimus Akofeli nije bio obična somalijska izbeglica koja je došla ovamo na sve ili ništa. Imao je bliske rođake koji su mogli da se pobrinu za njega, a postojali su i ubedljivi razlozi humanitarne prirode za njegovo puštanje u zemlju. I činilo se da se sve dobro uklopilo. Ili barem u granicama onoga što bi neko poput njega imao prava da traži.

Septimus Akofeli je završio švedsku osnovnu školu i gimnaziju s pristojnim, pa čak i dobrim ocenama iz većine predmeta. Zatim je tri godine studirao na Stokholmskom univerzitetu. Stekao je diplomu iz jezika, sa engleskim kao glavnim predmetom. Dobio je švedsku vozačku dozvolu i postao državljanin Švedske u dvadeset drugoj godini. Konkurisao je za veliki broj poslova, i naposljetku i dobio jedan od njih. Kao raznosač na biciklu u firmi *Ekološki kurir* – „Za sve one kojima je stalo do naše životne sredine“. Potom je, čim je u poštanskom sandučetu zatekao prve uplatnice za otplatu studentskog kredita, pronašao i dopunski posao kao raznosač novina. Već nekoliko godina je živio sam u sopstvenom stanu, koji se sastojao od jedne sobe i kuhinje u Ulici Furnbivegen u naselju Rinkebi.

Septimus Akofeli se brinuo o sebi. Nije bio nikome na teretu. Ukratko i sažeto rečeno, stigao je da uradi više nego većina drugih, bez obzira na poreklo, a bio je uspješniji od skoro svih koji jesu bili njegovog porekla.

Septimus Akofeli nije bio obična somalijska izbeglica. Kao prvo, Septimus je bilo veoma neuobičajeno ime za Somaliju, čak i među nevelikom hrišćanskom manjinom, a kao drugo, imao je znatno svetliju kožu od ostatka svojih zemljaka. Za sve ovo postojalo je jednostavno objašnjenje u vidu pastora engleske crkve u afričkoj misiji, Mortimera S. Krejga – pri

čemu je S značilo Septimus – koji je prekršio šestu zapovest. Napravio je Septimusovoj majci dete, potom uvideo koliko je težak greh počinio, pribavio oprostaj od Gospoda, pa se manje-više odmah vratio u svoju matičnu parohiju u seocetu Grejt Dansford u Hempširu, koje je inače okruženo naj-pastoralnijim krajolikom koji se može zamisliti.

U četvrtak petnaestog maja, u pet minuta posle šest sati ujutru, Septimus Akofeli, star dvadeset pet godina, pronašao je beživotno telo Karla Danijelsona, starog šezdeset osam godina, u predsoblju njegovog stana na prvom spratu zgrade broj 1 u Ulici Haselstigen u Solni. Vrata stana bila su odškrinuta, a leš je ležao na samo metar od kućnog praga. Septimus Akofeli je izdvojio primerak *Svenska dagbladeta* koji je zatim nameravao da stavi u sanduče pretplatnika Danijelsona. Onda se sagnuo i veoma pažljivo osmotrio telo. Čak mu je i pažljivo uštinuo ukočeni obraz, pa je zavrteo glavom i s mobilnog telefona pozvao broj za hitne slučajeve 112.

U šest sati i šest minuta dobio je centralu Stokholmske policije u četvrti Kungsholmen u Stokholmu. Operater ga je zamolio da sačeka i prebacio ga dalje, pošto je prethodno prosledio njegovu dojavu, i odmah dobio odgovor od patrole policije u Zapadnoj oblasti koja se nalazila na auto-putu kod Fresunde, samo nekoliko stotina metara od navedene adrese. „Moguće ubistvo na adresi Haselstigen broj 1, u Solni.“ Osim toga, „osoba muškog pola“ koja je pozvala policiju zvučala je „sumnjivo jasno i pribrano“, što je moglo predstavljati koristan podatak ukoliko nije u pitanju neko ko samo tera šegu na račun policije, već ima „ozbiljne poremećaje“.

Međutim, operater nije znao da je objašnjenje sasvim jednostavno. I da je Septimus Akofeli neuobičajeno pogodan

za otkrića te vrste. Naime, još se kao dečak nagledao više ubijenih i osakaćenih ljudi nego maltene bilo ko drugi od devet miliona stanovnika njegove nove domovine.

Septimus Akofeli je bio nizak i mršav, visok 167 centimetara, a težak pedeset pet kila. Istovremeno, bio je dobro građen i u formi kakvu prirodno dobijete ako svakog jutra sat-dva trčite stepenicama, a potom čitav dan posvetite jurenju naokolo na biciklu s pismima i paketima za mušterije koje ih nestrpljivo očekuju, a kojima je osim toga stalo do zaštite životne sredine i ne bi smeli da budu ostavljeni da besposleni čekaju.

Septimus Akofeli je izgledao dobro, imao je tamnu, maslinastu kožu, klasično lepe crte lica i profil koji je mogao biti naslikan na nekoj veoma staroj egipatskoj vazii. Naravno, nije imao pojma o tome šta se mota po glavi sredovečnom švedskom policijskom inspektoruu koji radi kao operater u centrali Stokholmske policije, a što se tiče svojih sećanja iz detinjstva, davao je sve od sebe da ih zaboravi.

Prvo je učinio kako mu je rečeno, i ostao na vezi. Posle minut-dva je zavrteo glavom i odbacio obećani razgovor na koji je policajac očigledno već zaboravio, pa je odložio torbu s novinama i seo na stepenice pred vratima stana, da bi bar time ispunio obećanje da će ostati na licu mesta.

Minut-dva kasnije dobio je društvo. Prvo je neko oprežno otvorio, pa zatvorio kapiju zgrade. Onda je začuo korake kako se prikladaju stepenicama. Ukazalo se dvoje policajaca, jedan policajac od četrdesetak godina, a za njim i njegova znatno mlađa koleginica. Muškarac je desnu ruku držao na pištolju, a levom je pokazao ka njemu levom rukom i ispruženom šakom. Njegova koleginica koja je nastupala

odmah za njim držala je u desnici već pripremljen rasklopni pendrek.

„Dobro“, progovorio je policajac i klimnuo glavom Ako-feliju. „Sada ćemo ovako. Prvo ćemo ispružiti ruke iznad glave, zatim ćemo ustati mirno i bez žurbe, onda ćemo se okrenuti leđima prema nama i raširiti noge...“

Ko to mi, pomislio je Septimus Akofeli i uradio kako mu je rečeno.

4

Haselstigen je uličica koja se uliva u Rosundavegen, duga jedva dvestotinak metara, a nalazi se pola kilometra zapadno od fudbalskog stadiona, sasvim blizu starih prostorija studija Švedske filmske industrije u okviru takozvanog Filmskog grada u Rosundi, sada pretvorenog u ekskluzivno stambeno naselje namenjeno isključivo stanarima s trajnim stanarskim pravom, sasvim drugačijim od onih koji stanuju na adresi Haselstigen 1.

Zgrada u Ulici Haselstigen broj 1 sagrađena je u jesen 1945. godine, pola godine po završetku rata. Susedi iz kraja obično su govorili da je tu zgradu i sam Bog zaboravio, ili ju je u svakom slučaju zaboravio njen vlasnik. Bila je to petospratnica od cigle sa tridesetak manjih stanova s jednom ili dve sobe i kuhinjom, stara više od šezdeset godina, kojoj su odavno bili potrebni renoviranje fasade, zamena instalacija, kao i još mnogo toga.

I stanari su videli bolje dane. Dvadesetak njih bili su samci, a od toga veći broj penzioneri. Osim toga, osam starih

parova, svi penzioneri, kao i jedna sredovečna žena od četrdeset devet godina, koja je stanovala u stanu sa dve sobe i kuhinjom zajedno s prerano penzionisanim sinom od dva-deset devet. Susedi su ga smatrali pomalo čudnim, mada ljubaznim, bezopasnim, pa i spremnim da pomogne ako se to od njega zatraži, a oduvek je stanovao s majkom. U poslednje vreme je čak živeo i sam, jer je majka dobila izliv krvi u mozak, pa se već nekoliko meseci nalazila u ustanovi za rehabilitaciju.

Jedanaestoro stanara bilo je pretplaćeno na jutarnje novine, šestoro na *Dagens niheter* a petoro na *Svenska dagbladet*, a od pre godinu dana se Septimus Akofeli brinuo za to da im ujutru stignu. Uvek tačno, oko šest sati svakog jutra, jer baš nijednom nije propustio da izvrši dostavu.

U zgradi u Ulici Haselstigen stanovala je ukupno četrdeset jedna osoba. Ili četrdeset, ako ćemo biti precizni, jer je jedna upravo ubijena, a policija iz Solne je već u četvrtak po podne pribavila spisak svih stanara zgrade, uključujući i žrtvu.

Između dojava centrali i spiska stanara izdešavalo se svašta. Između ostalog, vođa istrage iz policije u Solni, Evert Bekstrom, pojavio se na mestu zločina već u dvadeset minuta do deset istog jutra, samo tri i po sata nakon što su njegove kolege iz „Rupe“ dobile dojavu, što je prema Bekstromovim merilima predstavljalo hitrinu dostojnu vatrogasaca.

I za to je postojalo sasvim privatno objašnjenje. Prethodnog dana mu je lekar za osoblje stokholmske policije iznudio obećanje da će odmah promeniti način života, a medicinske alternative koje je nabrojao – u slučaju da Bekstrom ipak nastavi da bude Bekstrom, da tako kažemo – nasmrtno bi preplašile svakog pacijenta, pa i ovog. Barem toliko da je Bekstrom posle trezveno provedene večeri i probdevene noći

odlučio da odšeta do svog novog posla u kriminalističkom odeljenju Zapadne policijske oblasti u Stokholmu.

Bila je to beskrajna Golgota koja je potrajala više od četiri kilometra. Pod nemilosrdnim suncem celim putem od nje-gove udobne jazbine u Ulici Inedalsgatan u četvrti Kungs-holmen, do velike policijske zgrade na Sundbiberjsvegenu u Solni. I to po temperaturi koja izmiče svakom opisu i koja bi slomila čak i olimpijskog šampiona u maratonu.

5

U devet i petnaest ujutru, u četvrtak petnaestog maja, sunce se već nalazilo visoko na plavom i vedrom nebu. Iako usred maja, već je bilo dvadeset šest stepeni u hladu kada je Bekstrom, kupajući se u znoju, prešao most preko kanala Karlberj. Promišljen kakav je oduvek bio, pre nego što je napustio stan odenuo se prikladno za štrapaciranje koje ga je čekalo, u havajsku košulju i šorc, sandale bez čarapa, a poneo je čak i flašu mineralne vode ohlađene u frižideru, da bi po potrebi brzo mogao da spreči gubitak tečnosti koji mu je pretio.

Ali ništa nije pomagalo. Iako je prvi put u svom životu odrasle osobe bio dobrovoljno trezan jedan dan i jednu noć – nije uzeo ni kapljicu za dvadeset pet i po sati, ako ćemo tačno – nikada se nije osećao lošije.

Ubiću onog prokletog šarlatana, razmišljao je Bekstrom. Kakav mamurluk? Nije uzeo ni kapi, i iako je već zakoračio u drugi čist dan, osećao se podjednako poletno kao orao koji je uleteo u dalekovod.

Baš tada mu je zazvonio mobilni telefon. Zvao ga je dežurni iz Solne.

„Tražen si, Bekstrome“, rekao je dežurni. „U stvari, bezuspešno pokušavam da ti uđem u trag još od sedam jutros.“

„Morao sam na rani sastanak u Krimi upravi“, slagao je Bekstrom, koji je negde u to vreme najzad uspeo da se one-svesti u krevetu.

„O čemu se radi?“, nastavio je da bi preduhitrio dalja pitanja.

„Imamo jednu istragu ubistva za tebe. Kolegama na terenu su potrebni saveti i smernice. Neko je nasmrt pretukao starog penzionera. Izgleda da je mesto zločina prava klanica.“

„Šta još znamo?“, progundao je Bekstrom, koji se uprkos toj povoljnoj vesti nije osećao ni trunčicu bolje.

„Ni ja ne znam mnogo više od toga. Ubistvo je, definitivno ubistvo. Žrtva je stariji čovek, stari penzioner kao što rekoh, izgleda da prizor nije baš prijatan, prema rečima kolega. Nepoznat počinilac. Nemamo čak ni lični opis da prosledimo svima, dakle, ovo je sve što imam. Inače, gde si sada?“

„Upravo sam prešao kanal Karlberj“, odvrati Bekstrom. „Imam običaj da peške idem na posao, ako kiša ne pada baš zajebano. Zaista je prijatno kretati se“, objasnio je.

„Ma šta kažeš“, odvrati dežurni, koji je imao poteškoća da sakrije svoje iznenađenje. „Inače, ako hoćeš mogu da pošaljem auto da te pokupi.“

„Učini tako“, reče Bekstrom. „I stavi im do znanja da smo malo u žurbi. Sačekaću ih kod klupske zgrade onih prokletih fudbalskih huligana na strani kanala prema Solni.“

Sedam minuta kasnije, policijski auto s treptavim plavim svetlima na krovu zakočio je, napravio polukružni okret i zaustavio se na prilazu zgrade fudbalskog kluba AIK. Vozač i njegova mlada kolegunica izašli su iz auta i ljubazno mu klimnuli glavom. Očigledno su znali šta je red, jer mu je šofer otvorio vrata na svojoj strani, kako ne bi morao da sedi na mestu za prestupnike, ukoso iza vozača.

„I eto vas tu, Bekstrome, čekate nas na klasičnom tlu kriminalističke istorije“, rekao je kolega i pokazao glavom na žbunje iza Bekstroma.

„Ja se inače zovem Holm“, dodao je i pokazao palcem na svoje uniformisane grudi. „A ovo je kolegunica Hernandez“, rekao je klimnuvši glavom ka policajki.

„Kako to mislite, na klasičnom tlu?“, upitao je Bekstrom čim se nekako uvukao na zadnje sedište, i to najviše zbog toga što mu je misli već obuzela Holmova kolegunica. Imala je dugu, tamnu kosu, podignutu u neobičnu punđu, osmeh koji bi bio dovoljan da osvetli čitav fudbalski stadion u Rosundi, kao i prednji trap koji je na teška iskušenja stavljao bluzu uniforme.

„Kako to mislite, na klasičnom tlu?“, ponovio je pitanje.

„Pa, znate, mislim na onu prostitutku. Ovde su je valjda pronašli. Ili barem neke njene delove. Ono ubistvo s komadanjem tela za koje svi tvrde da su ga izvršili onaj forenzičar, obducent, i njegov pajtaš, lekar opšte prakse. Mada, ko će ga znati. Ovdašnji šef krimi-policije, stari dobri Toivonen, ima sasvim druge ideje o tome.“

„Vi mora da ste tu učestvovali, Bekstrome“, ubacila se Hernandezova, okrenula glavu i uputila mu blistav osmeh. „Kada je to uopšte bilo? Mislim, kada su je pronašli? Ja sigurno još nisam bila rođena, ali mora da je bilo negde početkom sedamdesetih godina? Pre trideset pet, četrdeset godina? Zar ne?“

„Bilo je to u leto hiljadu devetsto osamdeset četvrte“, odsečno odvratila Bekstrom. Još samo reč da čujem od tebe, krave-tino, i pobrinuću se da postaneš čuvar parkinga. I to u Čileu, razmišljao je zureći u koleginicu Hernandezovu.

„Aha, hiljadu devetsto osamdeset četvrte. Pa, tada sam već bila rođena“, rekla je Hernandezova, koja se očigledno nije predavala i dalje je pokazivala svoje bele zube.

„Mislim da je sigurno tako. Vi zapravo izgledate znatno starije“, zaključio je Bekstrom, koji takođe nije imao name-ru da se preda. Eto ti sad, lezbačo, pomislio je.

„Što se tiče našeg aktuelnog slučaja, imamo štošta da vam ispričamo“, oglasio se Holm skrećući temu i pažljivo se nakašljavši, dok je Hernandezova okretala leđa Bekstromu i za svaki slučaj počinjala da prelistava fasciklu s beleškama. „Naime, mi upravo dolazimo odande.“

„Slušam“, odvratila je Bekstrom.

Holm i Hernandezova su bili u prvoj patroli koja je stigla na lice mesta. Upravo su završili s ranom jutarnjom kafom na benzinskoj pumpi *Statoil* u blizini centra Solne koja je otvorena celu noć, kada su dobili obaveštenje preko policijskog radija. Uključili su plava svetla i sirenu, i tri minuta kasnije već su bili na adresi Haselstigen broj 1.

Kolega im je preko radija preporučio oprez. Smatrao je da se „osoba muškog pola“ koja je pozvala policiju nije ponašala onako kako se ljudi obično ponašaju kada saopštavaju ovakve vesti. Dakle, nije bio van sebe, pa mu čak ni glas nije podrhtavao. Ukratko rečeno, bio je sumnjivo smiren i pribran, a glas mu je više ličio na one ludake koji zovu policiju da bi saopštili šta su najnovije uradili.

„U stvari je zvao raznosač novina. Momak je imigrant. Deluje mi kao sjajan tip, pa mislim da ga odmah možemo zaboraviti, ako ste hteli da me pitate nešto o njemu“, ukratko je saopštio Holm.

Ko bi uopšte, dođavola, pitao o takvim stvarima nekog poput tebe?, pomisli Bekstrom.

„A ubijeni? Šta znamo o njemu?“

„U pitanju je vlasnik stana. Zove se Karl Danijelson. Stariji samac, star šezdeset osam godina. Dakle, penzioner“, pojasnio je Holm.

„A u to smo potpuno sigurni?“, upita Bekstrom.

„Potpuno sigurni“, odgovori Holm. „Odmah sam ga prepoznao. Priveo sam ga zbog pijanstva gore na hipodromu *Sulvala* pre nekoliko godina. Posle toga se baš okomio na nas, pa je prijavio i mene i kolege zbog manje-više svačega što mu je moglo pasti na pamet. To mu svakako nije bilo prvi put da zaglavi, da tako kažem. Društveni problemi, alkohol i cela ta priča. Društveno marginalizovan, kako se to danas kaže.“

„Hoćete reći, obična pijandura“, rekao je Bekstrom.

„Pa, da. I tako se može reći“, odvratio je Holm, odjednom delujući kao da bi želeo da promeni temu.

Pet minuta kasnije ostavili su Bekstroma pred kapijom na adresi Haselstigen broj 1, i Holm mu je poželeo sreću. On i koleginica Hernandezova moraju dole do policijske stanice da napišu izveštaj, a Bekstrom im se slobodno može javiti ukoliko budu mogli još nešto da mu pomognu.

Šta li bi to moglo biti, pomislio je Bekstrom i izašao iz auta ne zahvalivši na prevozu.